

چای بریز هیئت، پای سماور می نشیند و چای می ریزد

چای بده، استکان های چای را به حاضران در هیئت می رساند

تال ها سینی های کوچکی است که استکان، نعلبکی و قند در آن ها قرار می گیرد

چای روضه، یکی از شئون و آداب و رسوم هیئت عزاداری است

نزدیک خانه مان می رفتیم و اول یکی یکی استکان ها را جمع می کردم بعد دوتا دوتا استکان ها را برمی داشتیم و کم کم یاد گرفتم که راه و رسم چای ریختن و چای دادن در مراسم چیست. چای بریز باید برای روضه ای که در خانه است نیم ساعت زودتر از شروع مراسم، به مجلس بیایید و بساط چایخانه را راه بیندازد. برای حسینیه یک ساعت زودتر باید این کار را انجام بدهد. چای روضه اصول خودش را دارد، مهم است که چای خوب دم کشیده باشد، قوری جایی باشد که چای نجوشد، زیاد چای دم نکنیم که اسراف شود و بماند».

چای بریز مجلس، استکان ها را از چای پر می کند، قوری بزرگی که یکی از جوان ها شسته و آورده را زیر سماور می گیرد تا چای تازه دم کند. او از اصول چای ریزی هم حرف می زند و می گوید: «شاید مردم فکر کنند چای ریختن کاری ندارد و فقط باید بیایند پای سماور بنشینند، نه این طور نیست. چای بریز باید آن قدر تجربه داشته باشد که چای را نه کم رنگ بریزد و نه پررنگ، نه استکان را لبریز از چای کند و نه سرش را خالی بگذارد. اینکه چقدر چای دم کند نیز مهم است. من مراسمی که می روم می پرسم که چندتا آخوند و مداح دارند هرچه تعداد آن ها بیشتر باشد پس باید چای بیشتری دم کنم. باز هم، شب اول روضه فقط یک قوری بزرگ چای دم می کنم تا جمعیتی که می آیند دستم بیاید و زیاد که شدند قوری دیگری دم می گذارم. این کار هم تجربه می خواهد و هم عشق. باید دوست داشته باشی تا ببایی و من هم خودم دوست داشتم و هم سه تا پسرهایم نیز چای بده و چای بریز مجالس امام حسین (ع) شده اند که باعث افتخار من است».

باد برگ درختان را تکان می دهد. مردم می آیند و فرش ها کم کم پر می شود و دیگر گلی از فرش معلوم نیست، جلوی همه یک تال گذاشته شده است. تالی که اگر گذرا نگاهش کنی فقط استکان چای و چند قند در آن می بینی اما وقتی به آن خیره شوی عشقی در آن دیده می شود عشق چای بریز و چای بده مجلس که با زحمتی که سالیان سال است می کشند، می گویند:

ما در پیاله عکس رخ یار دیده ایم
ای بی خبر ز لذت شرب مدام ما

می کنم که همه عمر نوکری امام حسین (ع) را کرده و می کنم، نمی دانید چه لذتی دارد که در روضه امام حسین (ع) با عشق کاری انجام دهی، به حضرت عباس (ع) قسم می خورم که کیف می کنم. ۱۲ بار به کر بلا رفته ام، اگر نوکری امام حسین (ع) را نکرده بودم من را دعوت می کرد که به پابوسش بروم؟ نوکری اش را کرده ام و او دعوتم کرده است».

ادامه می دهد: «آن موقع ها حسینیه بعثت آن قدر شلوغ می شد که راه پا نبود، هم چای می دادم و هم استکان ورمی چیدم، روضه ها و محله های دیگر هم برای چای دادن دعوتم می کردند و همه جا می رفتم، تا توانستم چای داده ام. زمانی که خطبه خوانی مداح شروع می شود چای دادن ممنوع است. برخی از مراسم چراغ ها را خاموش می کنند. فقط آن موقع است که نباید چای داد وگرنه که از ابتدا تا انتهای مراسم هم چای بریز و هم چای بده باید آماده باشند و در خدمت مجلس».

● چای روضه اصول خودش را دارد

سینی بزرگ جلو سماور روی گردون گذاشته شده است و با یک اشاره دست توسط چای بریز می چرخد و استکان های خالی جلو چای بریز قرار می گیرد. چای بریز، صافی را روی استکان می گیرد و با دست دیگرش قوری بزرگ چای را بالا می برد و چای خوش رنگ توی استکان کوچک ریخته می شود. سه قوری دیگر روی منقل کنار پای چای بریز به چشم می آید و دو کتری بزرگ کنار سماور روی گاز شعله ای کوچک در حال جوشیدن است. روی تخت پر از استکان و نعلبکی، قند، نبات و تال است و چند کودک و جوان مسئول شستن استکان ها، پر کردن تال ها از قند و چیدن استکان نعلبکی در سینی هستند تا جلو چای بریز بگذارند.

چای بریز مجلس، «علی بمان امراللهی بیوکی» است، مردی ۵۸ ساله که او هم از کودکی به عشق امام حسین (ع) در مجالس استکان ورچیده و شسته، تا چای بریز روضه ها و مجالس شده و حالا سال هاست که پای سماور می نشیند و کارش را با تجربه انجام می دهد. او نیز می گوید: «یادم می آید که از پنج سالگی به مسجد

**آن موقع ها حسینیه
بعثت آن قدر شلوغ
می شد که راه پا نبود
هم چای می دادم و هم
استکان ورمی چیدم
روضه ها و محله های
دیگر هم برای چای
دادن دعوتم می کردند
و همه جا می رفتم، تا
توانستم چای داده ام**